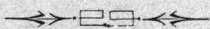

νουςα θυμοειδούς ἵππου, ταράττει τὴν σιγὴν τῆς κοιλάδος ἥ δι' ἰσχυροῦ βραχίονος διασχίζει τὰ διαυγῆ καὶ γαλήνια ὕδατα τῆς λίμνης ἥ σκιρτᾷ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων τοῦ ἐκτενοῦς λειμῶνος.

[Ἰσχυροὶ σιγῆμα.]

ΕΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐν Πικρισίῳ κατὰ τὸ ἔτος 1792, παρὰ τὴν Ὀδὸν Μοραστηρίου, κατῴκουν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ δύο νενυμφευμένοι νέοι.

Ὁ Ἰωάννης Βρούτος ἦτο, ζωηρὸς καὶ ὠραίος εἰς τὸ ἄκρον. ἔλαβε δὲ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ θορυβώδους καὶ ἀτιθάσσου χαρακτῆρός του.

Ὅλως ἐπουσιώδη γεγονότα ἐπενήργουν σπουδαίως ἐπ' αὐτοῦ· ἐνόμιζε δὲ ἐκυτὸν προσωρισμένον διὰ μεγάλας ὑπηρεσίας τῆς πατρίδος του.

Ὁ σύνοικος αὐτοῦ Ἰωάννης Ἰωαννίνης ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο σκεπτόμενος μόνον πῶς νὰ διέρχεται τὰς ἡμέρας ἀπαρτήρητος καὶ πάντῃ ξένος πάσης πολιτικῆς ταραχῆς, ὅπερ συνέτεινεν εἰς τὴν καταστροφὴν του, διότι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὑποπτεύετο ὅστις δὲν ἐφαίνετο ἐνθουσιῶν ἐπαναστάτης καὶ ἐχθρὸς τῆς βασιλείας.

— Δὲν εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας! εἶπεν ἡμέραν τινὰ καὶ ἐν μέσῳ ὁδῶ ὁ Βρούτος τῷ παροίκῳ του.

Ὁ Ἰωαννίνης ἐταράχθη.

— Πῶς! ὑπέλαβεν οὗτος.

— Ὅχι, δὲν εἶσαι!

— Ἀλλὰ τί δὲν εἶμαι;

— Ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας! ἀπὸ τὸν λαόν!

— Καὶ ποῖος τὸ λέγει;

— Ἐγώ!

— Δὲν εἶνε ἀληθές; εἶμαι ἐκ τοῦ λαοῦ!

— Ὅχι, δὲν εἶσαι! ἡ φωνὴ σου σὲ προδίδει· νὰ ἴδω τὰς χεῖράς σου· εἶναι χονδροειδεῖς...

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ὁ Ἰωαννίνης ἀντὶ νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ Βρούτου, ὡς θὰ ἔπραττε πᾶς ἄλλος ἐκ τοῦ ὄχλου, ἠρέσθη νὰ τείνῃ τὰς χεῖράς του, ὥς ἐπρονόησε νὰ διατηρῇ ῥυπαράς.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, εἶπεν ὁ Βρούτος· εἶνε χεῖρες λερωμέναι μόνον καὶ αἱ ὁποῖαι, ὅταν πλυθῶσι, θὰ ἀναλάβωσι πάλιν τὴν λευκότητά των.

Καὶ ἀπομακρυνόμενος διαλογίζετο «θὰ ἦσο ἐπαναστάτης... πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῶ».

Αἱ σύζυγοι τοῦ Βρούτου καὶ τοῦ Ἰωαννίνης, μετ' οὐ πολὺ ἀπεκατεστάθησαν μητέρας. Ἐφέροντο φιλικώτατα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐβοηθοῦντο μεταξύ των.

Ἡ κυρία Βρούτου ἦτο ὠραία μελαγχροινή, μόλις εἰκοσάετις. Δὲν εἶχεν οὔτε τὸν πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν, οὔτε τὰ αἰμοχαρῆ ἐνστικτὰ τοῦ συζύγου της.

Ἡ κυρία Ἰωαννίνης δὲν ἦτο πολὺ ὠραία· ἀλλ' ἡ λεπτὴ ὠχρότης, ἥτις τὴν περιέβαλλε, καθίστα αὐτὴν συμπαθητικωτάτην. Ἐνατενίζων τις αὐτὴν μετὰ προσοχῆς τῇ

ἔδιδε πάραυτα τὴν ἡλικίαν τῶν εἰκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν — τὴν πραγματικὴν τῆς ἡλικίαν. Τὴν νεότητά της ἐπανέφαισκε τις εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄλγους μακρυνθέντα καὶ προῶς καταβληθέντα χαρακτηριστικά της.

— Ἄν ἀποκτήσω υἱὸν καὶ σὺ κόρη, ἔλεγε πολλάκις ἡ ἀγαθὴ κυρία Βρούτου εἰς τὴν γείτονά της, νὰ τοὺς ἐνώσωμεν.

Ἦτο ἡ 10ῃ Αὐγούστου, ἡμέρα καθ' ἣν ἐπηκολούθησεν ἡεῖς τὸ Κερμαικὸν εἰσβολή. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Βρούτος εἶπε θριαμβευτικῶς πρὸς τὴν σύζυγόν του:

— Δὲν ἠπατήθην· ὁ Ἰωαννίνης εἶναι ὁ μαρκήσιος δὲ-Λανσῶ!

Ἡ ἀγαθὴ κυρία Βρούτου ἀνεμνήσθη τῆς συζύγου τοῦ Ἰωαννίνης.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ τὸ φανερώσῃς.

— Ἀλλὰ συνελήφθη.

— Σεῖς δὲν εἴθε Γάλλοι! Εἴθε δήμιοι! ἀδελφοκτόνοι! ἀνέκραξεν ὀργισθεῖσα ἡ σύζυγος τοῦ Βρούτου.

— Καὶ οἱ μετανάσται τοῦ Ῥήνου, τί εἶνε;

— Ὁ Ἰωαννίνης δὲν ἦτο ἀπ' αὐτούς...

— Διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε συγχρόνως μεταναστάτης ἐπὶ τοῦ Ῥήνου καὶ συνωμότης εἰς τοὺς Πικρισίους.

— Ὁ Ἰωαννίνης συνωμότης!...

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε πλέον!...

Διαρκούντος τοῦ διαλόγου τούτου, ὁ Ἰωαννίνης μετηνέχθη εἰς τὰς φυλακάς.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ σύζυγος τοῦ Βρούτου καὶ ἡ Μαρκησία ἔτεκον ἄρρενα τέκνα.

— Ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ δώσω ἕνα δῶρον εἰς τὸν μικρὸν Μαρκήσιον, ἐκραύγασεν ὁ Βρούτος.

Ἡ σύζυγός του ὑποπτεύσασα ἀποτρόπαιόν τι σχέδιον, προσεπάθησε νὰ τὸν μαλᾶξῃ, ἐπεκαλέσθη τὴν εὐσπλαγχνίαν του, ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου των!...

Τεταραγμένος, ἀλλ' ἄδυσώπητος ὁ αἰμοχαρὴς, ἀπεκρίθη εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του διὰ φρικώδους καὶ σαρδωνίου γέλωτος...

Ἐφθασεν ὁ Σεπτέμβριος μῆν.

Ὁ Δάντων εἶπεν εἰς τὸν ὄχλον:

Ἡ πατρίς ἡμῶν κινδυνεύει. Οἱ αἰχμάλωτοι εἶναι οἱ ἐχθροὶ της, τί ποιητέον;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν ἐτυμηγορία θανάτου. Ἡ σφαγὴ ἀπεφασίσθη.

Ὁ Ἰωάννης Βρούτος ἔτρεξεν εἰς τὴν εἰρκτὴν, εἰς ἣν πρὸ ὀλίγου ἐφθασεν ὁ Μαλιάρδ μετὰ τοὺς ὑπ' αὐτόν. Ὁ Βρούτος δὲν ἐβράδυνε νὰ συγκατακριθῇ μετ' αὐτῶν.

Γνωστὸν πῶς ἐξετελοῦντο αἱ θανατικαὶ καταδικαί. Οἱ αἰχμάλωτοι προσεκαλοῦντο ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον· ἀνεκρίνοντο κατὰ τύπους μόνον, καὶ εἶτα ὠθοῦντο εἰς τινὰ θύραν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας κκοῦργοι ἐμμανεῖς περιέμενον νὰ τοὺς κατακρεουργήσωσιν.

Ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ἰωαννίνης. Ὁ Βρούτος προῦχώρησε λέγων:

— Αὐτὸς εἶνε ἰδικός μου! Ἐγὼ τὸν παρέδωκα! Ἐγὼ θὰ τὸν παραλάβω!

Οὐδεὶς τῷ διεφιλνεῖκε τὴν λείαν του!...

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔκτακτος ταραχὴ ἠκούσθη αἰφνης εἰς τὴν Ὀδὸν τοῦ Μοραστηρίου.

Ἡ κ. Βρούτου καὶ ἡ Μαρκησία ἔτρεξαν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων ἐκείνων φωνῶν τοῦ συρφετοῦ, ἐν ὀνόμα ἠκούσθη ἐπαναλαμβάνόμενον ὑπὸ ἀπείρων στομάτων.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀνεσκήρτησαν. Ἐθεώρησαν ἀλλήλας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνθρωπὸς τις προχωρῶν ἐκ τοῦ συρφετοῦ ἐκείνου, ἐπορεύετο μετὰ ὑπερήφανον καὶ σκωπτικὸν ἥθος κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Μαρκησίαν. Εἰς τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης του ἤρτητο μία κεφαλὴ!...

Ἦτο ἡ κεφαλὴ τοῦ μαρκησίου δὲ-Λανσῶ.

Ὁ ἀνὴρ, ὁ κρατῶν τὴν κεφαλὴν ἦτο ὁ Βρούτος κομιζων... τὸ δῶρόν του.

Ἡ δυστυχὴς Μαρκησία λίαν συγκεκινημένη ὑπὸ τοῦ ἐνώπιόν της ἐκτυλισσομένου δράματος, ὥπισθοχώρησε φρικιώσα, ἐκλονίσθη, ἐπληξῆς διὰ τῶν χειρῶν τὸν ἄερα καὶ ἔπεσε...

Ἡ κ. Βρούτου ἔτρεξε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ Μαρκησία ἦτο νεκρά!...

Τὸ τέκνον τοῦ Ἰωαννίνης ἔκλαιεν ἐν τῷ λίκνῳ του!

Ἰδέα τις ἐπῆλθεν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀχρείου κακούργου.

Ἐδράξῃ τὸ μικρὸν βρέφος, τὸ μετέφερεν εἰς τὴν κατοικίαν της, τὸ ἐτύλιξε διὰ τῶν ἰδικῶν της σπαργάνων, τὸ ἐκατέπασε διὰ τῶν ἰδίων της φορεμάτων καὶ κατόπιν ἔθεσε τὰ δύο ἀσθενῆ πλάσματα εἰς τὸ λίκνον.

— Δολοφόνε πατὴρ καὶ μητὴρ, εἶπεν ἡ κ. Βρούτου εἰς τὸν σύζυγόν της εἰσερχόμενον μετὰ γυμνὴν μάχαιραν. Τὸ γνωρίζω, σοὶ μένει ἀκόμη ἐν θύμῳ... τὸ τέκνον των! Εἶνε ἐκεῖ, εἰς τὴν κοιτίδα ἐκείνην, ἀποτελείωσον τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον σου... ἔκλεξον μόνον!

Τὸ βλοσυρὸν τοῦ Βρούτου βλέμμα προσηλώθη ἐπὶ τῶν νηπίων, καὶ

— Τὸ παιδί μου! εἶπε, ποῖον εἶναι τὸ ἰδικόν μου;...

— Μάντευσε ἂν δύνασαι!

Ὁ δῆμιος ὕψωσε τὴν μάχαιραν κατὰ τῆς συζύγου του· ἡ γενναῖος ὁμως ἐκείνη ψυχὴ ἔμεινεν ἀτάραχος· ἔμπλεως δὲ θάρρους, ἀνέκραξε!

— Φόνευσέ με, τέρας, τὸ μυστικόν μου θὰ ταφῇ μετ' ἐμέ!

— Τί ζητεῖς λοιπόν;

— Νὰ γίνῃς πατήρ τοῦ ὄρφανου ἐκείνου, διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸ τέκνον μου νὰ ὀνομασθῇ υἱός σου!...

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

Γ.

ΣΑΤΤΡΙΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΟΥΡΟΓΛΟΥ
Περιεχόμενα: 1) Σχολαρχῆς καὶ ποιητῆς — 2) Τὸ σύνθημα — 3) Ὁ κῆπος τοῦ Κλαυθμῶνος — 4) Οἱ ἀντιποδῆς — 5) Θέλος καὶ ἀνεψιός — 6) Ἐπικύδιστοι Ψάλλται — 7) Ὁ πρῶτός μου Ἔρω. Τυμῶνται διὰ τοῦ συνδρομητῆς ἡμῶν λεπ. 60.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΗΣ· ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.